

Всичката радостъ се изгуби. Пролѣтниятъ день не е вече веселъ, птичата пѣсенъ и камбанния звукъ не сж приятни.

„Очитѣ ме болятъ и нѣма съ какво да ги обѣрша!“ . . . Асѣнъ трепна като си припомни дрезгавия гласъ на просека.

„Тѣ ходятъ скѣсани, почти голи и азъ не имъ дадохъ дрехи!“ . . . и очитѣ му се напѣлниха съ сълзи. „Не, не! . . азъ ще имъ помогна!“ Асѣнъ скочи и отиде у тѣхъ.

* * *

Асѣнъ разказа всичко на майка си Тя разбра колко е огорчена душата му и искаше отново да свѣтне въ нея пролѣтната радостъ . . И тя приготви всичко: кърпичка, палто и панталони за просека, а шапка, дрешка, палтенце и панталонки за момченцето.

Слѣдъ нѣколко минути Асѣнъ бързаше изъ улицата. Той бѣ рѣшилъ непрѣменно да стигне нещастнитѣ. „Тѣ сж тръгнали изъ шосето да отидатъ въ селото. Ако не ги стигна, ще остана да ношувамъ на полето и утрѣ рано ще ги намѣря“, — така си говорѣше Асѣнъ.

Той бързо крачеше по шосето. Отъ двѣтъ страни се зеленѣяха гѣсти ниви, а трѣвата бѣ пропарена съ хубави засмѣни цвѣтя. Славеитѣ, чучулигитѣ радваха всичко съ чуднитѣ си пѣсни....

Асѣнъ ставаше все по-веселъ и по-веселъ . . . На душата му било леко, леко. . . . Той се радваше, че ще поправи грѣшката си и ще отрие сълзитѣ на нещастника. Тази мисль го правѣше хвъркатъ . . . и той крачеше напредъ.

Силенъ вѣтръ излѣзе Черни облаци надвиснаха . . . Асѣнъ захвана да тича. Ето и